opusdei.org

Missatge de Benet XVI per la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions 2010

Us oferim el missatge del sant Pare Benet XVI per la XLVII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions que l'Església celebrarà el 25 d'abril, IV diumenge de Pasqua.

08/05/2010

Tema: "El testimoni suscita vocacions"

Venerats germans en l'episcopat i en el sacerdoci. Estimats germans i germanes

La 47a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que se celebrarà el IV diumenge de Pasqua, diumenge del "Bon Pastor", el 25 d'abril de 2010, m'ofereix l'oportunitat de proposar a la vostra reflexió un tema en sintonia amb l' Any Sacerdotal : *El testimoni suscita vocacions* . La fecunditat de la proposta vocacional, en efecte, depèn primàriament de l'acció gratuïta de Déu, però, com confirma l'experiència pastoral, està afavorida també per la qualitat i la riquesa del testimoni personal i comunitari de tots els que han respost ja a la crida del Senyor en el ministeri sacerdotal i en la vida consagrada, ja que el seu testimoni pot suscitar en altres el desig de

correspondre amb generositat a la crida de Crist. Aquest tema està, doncs, estretament unit a la vida i a la missió dels sacerdots i dels consagrats. Per tant, voldria convidar a tots els que el Senyor ha cridat a treballar en la seva vinya a renovar la seva fidel resposta, sobretot en aquest Any Sacerdotal , que he convocat en ocasió del 150è aniversari de la mort de sant Joan Maria Vianney, el Rector d'Ars, model sempre actual de prevere i de rector.

Ja en l'Antic Testament els profetes eren conscients d'estar cridats a donar testimoni amb la seva vida del que anunciaven, disposats a afrontar fins i tot la incomprensió, el rebuig, la persecució. La missió que Déu els havia confiat els implicava completament, com un incontenible "foc devorador" al cor (cf. *Jr* 20, 9), i per això estaven disposats a lliurar al Senyor no solament la veu, sinó tota l'existència. En la plenitud dels

temps, serà Jesús, l'enviat del Pare (cf. *Jn* 5, 36), qui amb la seva missió donarà testimoni de l'amor de Déu a tots els homes, sense distinció, amb especial atenció als últims, als pecadors, als marginats, als pobres. Ell és el Testimoni per excel·lència de Déu i del seu desig: que tots se salvin. En l'aurora dels temps nous, Joan Baptista, amb una vida totalment lliurada a preparar el camí a Crist, dóna testimoni que en el Fill de Maria de Natzaret es compleixen les promeses de Déu. Quan el veu acostar-se al riu Jordà, on estava batejant, el mostra als seus deixebles com "l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món" (*Jn* 1, 29). El seu testimoni és tan fecund, que dos dels seus deixebles "el sentiren parlar així i van seguir Jesús" (*Jn* 1, 37).

També la vocació de Pere, segons escriu l'evangelista Joan, passa a través del testimoni del seu germà Andreu, el qual, després d'haver

trobat el Mestre i d’haver respost a la invitació de romandre amb Ell, sent la necessitat de comunicar immediatament el que ha descobert en el seu "romandre" amb el Senyor: «Hem trobat el Messies —que vol dir “ungit”. I el va portar on era Jesús» (*Jn* 1, 41-42). El mateix passa amb Natanael, Bartomeu, gràcies al testimoni d'un altre deixeble, Felip, el qual comunica amb alegria el seu gran descobriment: "Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en els llibres de la Llei, i també els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret"(*Jn* 1, 45). La iniciativa lliure i gratuïta de Déu troba i interpel·la la responsabilitat humana de tots els qui acullen la seva invitació per a convertir-se amb el seu propi testimoni en instruments de la crida divina. Això passa també avui a l'Església: Déu se serveix del testimoni dels sacerdots, fidels a la seva missió, per suscitar noves vocacions sacerdotals i religioses al

servei del Poble de Déu. Per aquesta raó desitjo assenyalar tres aspectes de la vida del prevere, que considero essencials per a un testimoni sacerdotal eficaç.

Element fonamental i recognoscible de tota vocació al sacerdoci i a la vida consagrada és l'amistat amb Crist. Jesús vivia en constant unió amb el Pare, i això era el que suscitava en els deixebles el desig de viure la mateixa experiència, aprenent d'Ell la comunió i el diàleg incessant amb Déu. Si el sacerdot és l'«home de Déu», que pertany a Déu i que ajuda a conèixer i estimar-lo, no pot deixar de conrear una profunda intimitat amb Ell, romandre en el seu amor, dedicant temps a l'escolta de la seva Paraula. La pregària és el primer testimoni que suscita vocacions. Com l'apòstol Andreu, que comunica al seu germà haver conegut el Mestre, igualment qui vol ser deixeble i testimoni de Crist ha de haver-lo

"vist" personalment, ha de haver-lo conegut, hi ha d'haver après a estimar-lo i a estar amb Ell

Un altre aspecte de la consagració sacerdotal i de la vida religiosa és el do total de si mateix a Déu. Escriu l'apòstol Joan: "Hem conegut l'amor pel fet que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres. Per això, també nosaltres hem de donar la vida pels germans"(1 *Jn* 3, 16). Amb aquestes paraules, l'apòstol convida els deixebles a entrar a la mateixa lògica de Jesús que, al llarg de la seva existència, ha complert la voluntat del Pare fins el do suprem de si mateix a la creu. Es manifesta aquí la misericòrdia de Déu en tota la seva plenitud; amor misericordiós que ha vençut les tenebres del mal, del pecat i de la mort. La imatge de Jesús que a l'Últim Sopar s'aixeca de taula, es treu el mantell, pren una tovallola, es la cenyeix a la cintura i s'inclina per rentar els peus als apòstols, expressa

el sentit del servei i del do manifestats en la seva sencera existència, en obediència a la voluntat del Pare (cf *Jn* 13, 3-15). Seguint Jesús, qui ha estat cridat a la vida d'especial consagració s'ha d'esforçar a donar testimoni del do total de si mateix a Déu. D'aquí brolla la capacitat de donar-se després als que la Providència li confiï en el ministeri pastoral, amb lliurament ple, continu i fidel, i amb l'alegria de fer-se company de camí de tants germans, perquè s'obrin a la trobada amb Crist i la seva Paraula es converteixi en llum en el seu camí. La història de cada vocació va unida gairebé sempre al testimoni d'un sacerdot que viu amb alegria el do de si mateix als germans pel Regne del cel. I això perquè la proximitat i la paraula d'un sacerdot són capaços de suscitar interrogants i conduir a decisions fins i tot definitives (cf. Joan Pau II, Exhort. Ap. Postsinodal, *Pastors dabo vobis* , 39).

Finalment, un tercer aspecte que no pot deixar de caracteritzar el sacerdot i la persona consagrada és el fet de viure la comunió. Jesús va indicar, com a signe distintiu de qui vol ser el seu deixeble, la profunda comunió en l'amor: "Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres" (*Jn* 13, 35). De manera especial, el sacerdot ha de ser home de comunió, obert a tots, capaç de caminar unit amb tot el ramat que la bondat del Senyor li ha confiat, ajudant a superar divisions, a reparar fractures, a suavitzar contrastos i incomprensions, a perdonar ofenses. El juliol de 2005, en la trobada amb el Clergat d'Aosta, vaig tenir l'oportunitat de dir que si els joves veuen sacerdots molt aïllats i tristos, no se senten animats a seguir el seu exemple. Se senten indecisos quan se'ls fa creure que aquest és el futur d'un sacerdot. En canvi, és important portar una vida

indivisa, que mostri la bellesa de ser sacerdot. Llavors, el jove dirà: "sí, aquest pot ser un futur també per a mi, així es pot viure" (*Insegnamenti* I, [2005], 354). El Concili Vaticà II, referint-se al testimoni que suscita vocacions, subratlla l'exemple de caritat i de col·laboració fraterna que han d'oferir els sacerdots (cf. *Optatam totius* , 2).

Em plau recordar el que va escriure el meu venerat predecessor Joan Pau II : "La vida mateixa dels preveres, el seu lliurament incondicional al ramat de Déu, el seu testimoni de servei amorós al Senyor i a la seva Església –un testimoni segellat amb l'opció per la creu, acollida en l'esperança i en el goig pasqual—, la seva concòrdia fraterna i el seu zel per l'evangelització del món, són el factor primer i més persuasiu de fecunditat vocacional"(*Pastors dabo vobis* , 41). Es podria dir que les vocacions sacerdotals neixen del

contacte amb els sacerdots, gairebé com un patrimoni preciós comunicat amb la paraula, l'exemple i la vida sencera.

Això val també per la vida consagrada. L'existència mateixa dels religiosos i de les religioses parla de l'amor de Crist, quan el segueixen amb plena fidelitat a l'Evangeli i assumeixen amb alegria els seus criteris de judici i conducta. Arriben a ser "signe de contradicció" per al món, la lògica del qual està inspirada moltes vegades pel materialisme, l'egoisme i l'individualisme. La seva fidelitat i la força del seu testimoni, perquè es deixen conquerir per Déu renunciant a si mateixos, segueix suscitant en l'ànima de molts joves el desig de seguir Crist per sempre, generosament i total. Imitar Crist cast, pobre i obedient, i identificar-se amb Ell: heus aquí l'ideal de la vida consagrada, testimoni de la primacia

absoluta de Déu en la vida i en la història dels homes.

Tot prevere, tot consagrat i tota consagrada, fidels a la seva vocació, transmeten l'alegria de servir Crist, i conviden tots els cristians a respondre a la crida universal a la santedat. Per tant, per promoure les vocacions específiques al ministeri sacerdotal i a la vida religiosa, per fer més vigorós i incisiu l'anunci vocacional, és indispensable l'exemple de tots els que ja han dit el seu "sí" a Déu i al projecte de vida que Ell té sobre cadascú. El testimoni personal, fet d'eleccions existencials i concretes, animarà els joves a prendre decisions compromeses que determinin el seu futur. Per ajudar-los és necessari l'art de la trobada i del diàleg capaç de il·luminar i acompanyar, a través sobretot de l'exemplaritat de l'existència viscuda com a vocació. Així ho va fer el sant Rector d'Ars, el qual, sempre en

contacte amb els seus parroquians, "ensenyava, sobretot, amb el testimoni de la seva vida. Del seu exemple aprenien els fidels a pregar "(Carta per a la convocatòria de l'Any Sacerdotal , 16 juny 2009).

Que aquesta Jornada Mundial ofereixi de nou una preciosa oportunitat a molts joves per reflexionar sobre la seva vocació, lliurant-se amb senzillesa, confiança i plena disponibilitat. Que la Verge Maria, Mare de l'Església, custodiï fins al més petit germen de vocació en el cor dels qui el Senyor crida a seguir més de prop, fins que es converteixi en arbre frondós, ple de fruits per bé de l'Església i de tota la humanitat. Prego per aquesta intenció, al mateix temps que imparteixo a tots la Benedicció Apostòlica.

Vaticà, 13 novembre 2009

Benedictus PP. XVI

pdf | document generat automàticament des de https://dev.opusdei.org/ca-es/article/missatge-de-benet-xvi-per-la-jornada-mundial-de-pregaria-per-les-vocacions-2010/ (15/08/2025)